

Gã quay lại ngó Phong Tế Trung.

Phong Tế Trung lẩm nhẩm gật đầu cười gượng. Võ công y còn cao thâm hơn Huyền Trinh đạo nhân, nhưng vừa rồi hẳn phải đón đỡ tay mặt của Phùng Tích Phạm, chịu đựng chưởng lực rất mạnh, của lão. Vì thế mà hẳn bị thương nặng hơn Huyền Trinh.

Lý Tây Hoa khen ngợi

- Vì huynh đệ ! Trong Kiêu Kỵ Doanh của huynh đệ thật lắm nhân tài.

Nguyên Phong Tế Trung và Huyền Trinh đạo nhân đều mặc sắc phục của quân sĩ Kiêu Kỵ Doanh.

Vi Tiểu Bảo khiêm tốn đáp :

- Tại hạ rất xấu hổ.

Lại nghe tiếng bước chân vang lên. Bọn Tiền lão bản, Từ Thiên Xuyên, Cao Ngạn Siêu tiến vào.

A Kha thấy bộ thuộc của Vi Tiểu Bảo mỗi lúc một đông. Cô nhìn Lý Tự Thành và Trịnh Khắc Đẳng đưa mắt ra hiệu, có ý bảo bọn mình nên rút lui.

*** vietkiem.com ***

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MƯƠI SÁU
CAO TÔN GIẢ PHÁT CHIÊU KÌ QUÁI

Lý Tự Thành đến trước mặt Vi Tiểu Bảo, đập mạnh cây thiền trượng xuống đất, lớn tiếng quát:

- Đã là bậc đại trượng phu phải biết điều ân oán phân minh. Bữa trước sư phụ ngươi đã tha mạng cho ta thì nay ta cũng tha mạng cho ngươi. Từ giờ trở đi ngươi còn liếc mắt ngó con gái ta một lần, hay nói một câu là ta đập ngươi nát ra như tương đấy.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tử mã nan truy là nghĩa làm sao? Bữa trước ở Tam Thánh am, lão cùng tình nhân là Trần Viên Viên đã hứa gả A Kha cho ta làm vợ. Chẳng nhẽ bây giờ lại muốn nuốt lời? Lão không cho ta nhìn vợ một cái, nói với vợ một câu thì thật vô lý. Trong thiên hạ làm gì có bậc nhạc phụ đại nhân vô lý như vậy?

A Kha tức quá đỏ bừng mặt lên nói:

- Gia gia! Chúng ta đi thôi. Không thêm giây lời nói với thằng lỏi nói nhăng nói càn này nữa. Miệng gã là...mồm chó không thể mọc ngà voi, thì làm gì thốt ra được những câu tử tế?

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Hay quá, nàng đã nhìn nhận lão rồi. Việc nàng kết thân với ta đã có mệnh lệnh của song thân. Nàng có chịu nghe không?

Lý Tự Thành tức quá vung thiền trượng lên quát lớn:

- Quân cầu tạp chủng này! Mi có câm miệng không?

Tiền lão bản và Từ Thiên Xuyên đồng thời nhảy xổ lại, vung đao lên nhằm chém tới sau lưng Lý Tự Thành.

Lý Tự Thành xoay thiền trượng lại gạt đánh "choang" một tiếng. Hai thanh cương đao liền bị hất ra.

Mã Ngạn Siêu đã rút đơn đao để ngang trước ngực xông tới đứng chắn cho Vi Tiểu Bảo.

Hắn quát mắng:

- Lý Tự Thành kia! Lúc còn ở thành Côn Minh, tánh mạng cha con lão do ai cứu thoát? Lão quả là phường vong ân bội nghĩa, vô liêm sỉ.

Ngày trước Lý Tự Thành đã hoành hành thiên hạ, mở nước xưng đế. Người thiên hạ chẳng ai không biết, Mã Ngạn Siêu vừa hô tên họ lão, bọn lão khiêu hoá, Cao Tôn Giả ở trong sảnh đường đều bật tiếng la hoảng.

Lý Tây Hoa quát hỏi:

- Người...người là Lý Tự Thành ư? Té ra người chưa chết. Hay lắm, hay lắm!

Giọng nói của y đầy vẻ phẫn khích.

Lý Tự Thành trợn mắt lên nhìn Lý Tây Hoa hỏi lại:

- Sao? Người là ai?

Lý Tây Hoa đáp:

- Ta hận mình chưa ăn thịt, lột da người được. Ta đã tưởng người đã chết rồi, nào ngờ người vẫn còn sống. Đáng Hoàng thiên quả thật có mắt. Hay lắm!

Y vốn là người ăn nói văn hoa, hành vi khoát đạt, nhưng lúc này tinh thần rối loạn nên thốt ra những lời lủng củng, chẳng theo thứ tự chi hết.

Lý Tự Thành ngày trước giết người như ghోế. Minh lão đã thấm máu của không biết bao nhiêu vạn người, vậy những người kiếm lão để trả thù là chuyện rất thường, chẳng có chi kỳ lạ. Lão hắng dặng một tiếng, cười nhạt đáp:

- Khắp thiên hạ chẳng biết bao nhiêu ức triệu người muốn giết ta để rửa hận mà ta vẫn sống đàng hoàng. Người có muốn trả thù cũng không phải chuyện dễ dàng.

A Kha kéo tay áo lão khe nói:

- Gia gia! Chúng ta đi thôi.

Lý Tự Thành chống cây thiền trượng xuống đất xoay mình ra cửa. A Kha và Trịnh Khắc Đẳng theo sau lão bước ra.

Lý Tây Hoa la lên:

- Lý Tự Thành! Ngày mai cũng vào giờ này, ta chờ ngươi ở đây. Nếu ngươi là anh hùng hảo hán thì đến cùng ta đơn đả độc đấu, quyết một trận sống mái. Ngươi có dám hứa hẹ không?

Lý Tự Thành quay lại nhìn Lý Tây Hoa, vẻ mặt khinh khỉnh đáp:

- Thời kỳ lão gia tung hoành thiên hạ, có lẽ ngươi chưa ra khỏi cái bào thai. Lý mỗ có phải anh hùng hảo hán hay không, cũng chẳng đến thứ ngươi bình luận.

Lão lại chống thiên trượng xuống vọt người đi.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau không ai nói gì, vì đều nhận thấy mấy câu của lão nói có lý.

Những hành vi của Lý Tự Thành kẻ khen người chê không giống nhau. Có điều ai cũng công nhận lão là anh hùng hảo hán dám nói dám làm. Dù là kẻ căm thù lão thấu xương cũng thừa nhận điều đó. Hiện nay Lý Tự Thành đã tuổi già, nhưng lúc lão dương mắt dòm ai vẫn thần oai lẫm liệt. Quân hùng trong sảnh đường đều là những tay võ công tinh thâm, từng trải giang hồ, mà bị luồng nhãn quang của lão bắn tới cũng không khỏi sinh lòng uly kỳ.

Vĩ Tiểu Bảo cất tiếng thoá mạ:

- Con mẹ nó! Hiển nhiên lão đã hứa lời gả con gái cho ta làm vợ mà bây giờ lại chối phăng. Ai bảo lão là anh hùng ta không cần biết. Ta chỉ cho lão là cẩu hùng chứ đếch phải anh hùng.

Gã thấy Song Nhi đang xé vạt áo buộc vết thương ở bả vai liền lại giúp thi và hỏi:

- Song Nhi, sao ngươi cũng ở đây? Nếu ngươi không cứu ta kịp thời thì con vợ tàn ác mưu sát thân phụ đã đâm mù mắt ta rồi.

Song Nhi khẽ đáp:

- Nô tỳ vẫn đi theo bên mình tướng công, nhưng tướng công không biết đó thôi, chứ chẳng phải là truyện ngẫu nhiên.

Vĩ Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi:

- Ngươi vẫn theo dõi bên mình ta ư? Sao ta lại không biết?

Cao Tôn Giả la lên:

- Này này! Mau mau giải huyết đạo cho ta và lấy thuốc giải đưa đây. Nếu không thì...hừ hừ...Lão gia lập tức bóp nát cái đầu của người đó.

Đột nhiên trong nhà đại sảnh những tràng cười khanh khách, ha hả, hô hố, hì hì nổi lên không ngớt. Những thuộc hạ của Vi Tiểu Bảo lục tục kếp đến.

Cao Tôn Giả bị phong toả huyết đạo không nhúc nhích được mà vẫn thốt ra những người hăm nạt khiến mọi người càng cười rộ. Hắn tức giận lớn tiếng hỏi:

- Các người cười gì mà cười lắm thế. Có gì đáng cười đâu? Chờ lát nữa sau khi ta giải khai được huyết đạo mà gã vẫn không chịu đưa thuốc giải ra là ta sẽ bóp nát cái đầu của gã ra cho các người coi.

Tiền lão bản giơ đơn đao lên cười hả hả nói:

- Bây giờ nếu ta chém ba đao vào con mẹ cái đầu lão thì liệu óc lão có vỡ tan tành bắn ra tung toé không?

Cao Tôn Giả tức giận đáp:

- Cái đó thì lọ người phải hỏi. Dĩ nhiên ta phải vỡ sọ tan óc.

Tiền lão bản cười nói:

- Vậy ta phải nhân lúc lão chưa giải khai được huyết đạo mà đập tan nát đầu óc lão trước đi, để lúc lão giải khai được huyết đạo rồi cũng chẳng thể bóp bể đầu chủ nhân của ta.

Mọi người nghe nói thì nhau mà cười.

Cao Tôn Giả tức bực nói:

- Không phải người điểm huyết ta mà lại vung đao chém vỡ đầu ta thì sao đáng kể là đáng anh hùng?

Tiền lão bản cười đáp:

- Đáng kể hay không đáng kể ta cũng cóc cần, vì ta vốn dĩ chẳng phải đáng anh hùng.

Lão dứt lời rồi dơ đao lên.

Uỷ Tôn Giả vội la hoảng:

- Vi...Vi đại nhân! Sư ca của thuộc hạ vô lễ, thốt lời mạo phạm đại nhân. Xin đại nhân lượng thứ cho. Thuộc hạ chịu tội thay y.

Rồi lão hỏi Cao Tôn Giả:

- Sư ca! Sư ca mau xin lỗi đi! Vi đại nhân cũng là cấp trên của sư ca chẳng lẽ sư ca còn chưa biết ư?

Cổ lão không nhúc nhích được, lão phải phân biệt nói với Vi Tiểu Bảo rồi lại nói với Cao Tôn Giả, chứ chẳng thể nhìn thấy đối phương.

Cao Tôn Giả đáp:

- Nếu gã ưng thuận cho thuốc giải thì đừng nói phải bồi tội, dù có đập đầu lạy hay làm thân trâu ngựa cho gã ta cũng chịu liền. Bằng gã không cho thuốc giải thì rồi ta bóp nát cái đầu gã ra.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Mục đích già kia có chỗ nào tử tế đâu mà lão đối với mục lại ân thâm nghĩa trọng?

Gã toan cất tiếng hỏi, đột nhiên thấy lão hương nông rung hai tay một cái rồi từ trong đám người cất bước đi ra. Lão vừa đi vừa nói:

- Thưa các vị! Tiểu đệ xin cáo từ.

Quần hùng đều giật mình kinh hãi vì trong bọn bảy người bị Phùng Tích Phạm điểm huyết, trừ Vi Tiểu Bảo được Song Nhi giải khai cho, còn sáu người nữa vẫn không nhúc nhích được.

Phùng Tích Phạm phóng nội lực lướt qua lưới kiếm để điểm huyết bằng thủ pháp cực kỳ lợi hại. Dù người võ công cao thâm, ít ra cũng phải hai, ba giờ mới có thể hành động được.

Lao hương nông coi bộ khờ khờ như ông già nhà quê, vừa rồi lúc lão xoa bài cầu đã ấn thành dấu trên mặt bàn, đủ tỏ nội lực rất cao thâm, nhất là bây giờ trong thời gian ngắn, lão đã tự giải khai được huyết đạo thì thật là hiếm có. Quần hùng ngơ ngác nhìn lão kéo lê đôi giày da uể oải bước đi.

Vì Tiểu Bảo nhìn Tiền lão bản nói:

- Tiền đại ca hãy đi giải huyết cho anh em mình. Cả vị Lý...Lý tiên sinh đây cũng là người nhà.

Gã nói rồi trở vào Lý Tây Hoa.

Tiền lão bản dạ một tiếng, tra đao vào vỏ, toan giải huyết cho Lý Tây Hoa thì lão khiếu hoá bỗng cất tiếng hô:

- Minh phục Thanh phản, mẫu địa phụ thiên.

Tiền lão bản "ủa" một tiếng.

Từ Thiên Xuyên từ từ bước tới nắm bóp huyết đạo sau lưng lão khiếu hoá. Đoạn lão quanh ra phía trước mặt đưa hai ngón tay khoằm khoằm vào trước mặt lão.

Nguyên các đồng chí trong Thiên Địa hội rất đông người, khó mà biết hết nhau. Những ai mới gặp nhau lần đầu thường dùng tám chữ "Thiên phụ địa mẫu, phản Thanh phục Minh" để làm ký hiệu cho dễ nhận. Nhưng gặp trường hợp có người ngoài hiện diện tại trường mà không muốn tiết lộ cơ mật thì đảo ngược mật hiệu đó mà hô lên. Dĩ nhiên người ngoài nghe thấy một cách đột ngột chẳng thể hiểu được là chuyện gì.

Từ Thiên Xuyên vừa rồi co ngón tay khoằm khoằm làm dấu hiệu hành lễ với lão khiếu hoá. Đồng thời cũng để người ngoài khỏi biết lễ tiết trong bản hội.

Tiền lão bản và Từ Thiên Xuyên tiếp tục giải khai huyết đạo cho ba người nữa là Lý Tây Hoa, Uyển Tôn Giả và Lục Cao Hiên.

Bây giờ chỉ còn một mình Cao Tôn Giả ngồi phệt dưới đất. Mặt lão đỏ bừng lớn tiếng quát hỏi:

- Sư đệ! Con mẹ nó! Sao chưa giải huyết cho ta còn chờ gì nữa?

Uyển Tôn Giả đáp:

- Giải huyết thì khó gì, nhưng sư ca không được vô lễ với Vi đại nhân nữa.

Cao Tôn Giả tức giận nói:

- Ai bảo gã không chịu lấy thuốc giải cho ta. Đó là gã đắc tội với ta chứ không phải ta đắc tội với gã. Bây giờ gã lấy thuốc giải đưa ra và xin lỗi lão gia là xong.

Uỷ Tôn Giả ngân ngai đáp:

- Cai đó.. thì khó lắm!

Lão khiêu hoá quát:

- Lão lùn tịt mập ú kia! Làm gì mà lại nhãi nhũ? Đừng nói Vi huynh đệ không cho thuốc, dù y có ưng thuận ta cũng khuyên y đừng cho.

Lão giơ tay mặt lên trở đến véo một tiếng, một giây kinh phong bắn về phía Cao Tôn Giả. Tiếp theo mấy tiếng véo véo vang lên, những huyết đạo bị phong toả đều được giải khai.

Đột nhiên trái banh thịt từ dưới đất nảy lên nhảy xổ về phía Vi Tiểu Bảo. Lão khiêu hoá liên vung chưởng đánh ra. Cao Tôn Giả người đang lơ lửng trên không cũng phóng chưởng phản kích. Thân hình hắn bị hất tung lên, võ công lại rất tinh thâm, hắn sà xuống vung song chưởng nhằm đánh vào đầu lão khiêu hoá.

Lão khiêu hoá vung chân trái nhằm đá vào sau lưng Cao Tôn Giả. Cao Tôn Giả lại phóng chưởng trả đòn. Chưởng lực của hắn đụng vào thoái lực đối phương, con người to lớn lại bật lên.

Cao Tôn Giả lơ lửng trên không như một trái banh lớn, lão khiêu hoá chưởng đánh, chân đá thủy chung không đánh được trúng chiêu nào.

Đừng tưởng Cao Tôn Giả con người thô lỗ nặng nề là vụng dại, hắn ra tay cực kì linh hoạt. Chân hắn không chấm đất, thân hình tròn ửng vẫn xoay chuyển được theo ý muốn.

Lý Tây Hoa và quần hùng Thiên Địa Hội đều là những người biết nhiều hiểu rộng mà chưa từng thấy lối đánh nào kỳ quái như của Cao Tôn Giả.

Uỷ Tôn Giả và Lục Cao Hiên lại để hết tinh thần theo dõi cách phát chiêu của lão khiêu hoá thấy đòn nào cũng cực kỳ mãnh liệt. Tầm thân nặng hơn hai trăm cân của Cao Tôn Giả hoàn toàn trông vào luồng lực đạo của lão khiêu hoá mới có thể bay nhảy trên không theo ý muốn mà không rớt xuống.

Hai người càng đấu càng hăng. Quyền phong và chưởng lực ào ạt xô ra bức bách quần hùng đều phải đứng dựa lưng vào tường.

Đột nhiên Cao Tôn Giả quát một tiếng thật to rồi ra chiêu "Ngũ đỉnh khai sơn". Tay mặt hấn phóng chưởng rồi nắm lại thành quyền giáng xuống đỉnh đầu lão khiếu hoá.

Lão khiếu hoá la lên:

- Hay quá!

Lão hạ thấp người xuống sử chiêu "Thiên vương thác tháp" đánh ngược lên, hai luồng lực đạo khủng khiếp đụng nhau. Cao Tôn Giả lại nảy người lên, xương sống đụng phải xà nhà bật lên những tiếng "rắc, rắc". Ngói trên nóc và đất cát rơi xuống lả tả. Trong nhà đại sảnh bụi cát mịt mờ.

Cao Tôn Giả lại sà xuống đánh. Lão khiếu hoá co mình lại rồi đột nhiên né tránh. Cao Tôn Giả xô vào quăng không rút mạnh xuống đất đánh huych một tiếng.

Lão khiếu hoá nổi lên tràng cười ha hả. Tiếng cười chưa dứt Cao Tôn Giả đã vọt lại nhanh như chớp. Hấn đưa cái đầu nhằm đâm vào bụng lão khiếu hoá.

Lão khiếu hoá thấy tư thế xô tới cực kỳ uy mãnh, liền né sang một bên tránh khỏi, rồi đưa tay mặt đẩy mạnh vào đất Cao Tôn Giả. Lão vừa nhả nội kinh vừa quát lên một tiếng thật to.

Nguyên luồng kinh lực của Cao Tôn Giả đã cực kỳ mãnh liệt, lại thêm nội kinh của lão khiếu hoá đẩy mạnh đi. Hai luồng kinh lực hợp làm một để xô Cao Tôn Giả vào tường thì cái đầu của hắn nhất định phải nát như tương, không còn nghi ngờ gì nữa.

Quần hùng thấy thế không nhịn được cất tiếng la hoảng.

Ủy Tôn Giả vội chụp một tên Ngự tiền thị vệ đang ở dưới đất liệng ra vừa kịp thời đón vào chỗ tường đó.

Chát một tiếng rùng rợn! Đầu Cao Tôn Giả đâm vào bụng tên thị vệ rồi cả cái đầu hắn xuyên qua làn da thịt đâm sâu vào tường vách trở thành cái lỗ lớn.

Hắn lão đảo đứng lên thì trên đầu còn dính một mảnh da thịt bầy nhầy ở nơi bụng của tên thị vệ.

Hắn đưa hai tay lên xoa xít một hồi, tức giận quát hỏi:

- Con mẹ nó! Chơi cách này là kiểu gì đây?

Quần hùng thấy thế không khỏi kinh hãi.

Lão khiêu hoá lớn tiếng hỏi lại:

- Còn đánh nữa hay thôi?

Cao Tôn Giả đáp:

- Ngày trước ta thân thể cao lớn thì lão đừng hòng đánh được ta...

Lão khiêu hoá hỏi lại:

- Hiện nay thì sao?

Cao Tôn Giả lắc đầu:

- Hiện nay thì ta đánh lão không thắng được. Chi bằng thôi quách.

Đột nhiên Cao Tôn Giả nhảy lên húc đầu vào chỗ tường có xác tên thị vệ còn dính ở đó.

Một tiếng "sầm" rùng rợn! Tường bị xuyên thủng một lỗ thật lớn. Cả người lão và thi thể tên thị vệ đều chuồn ra ngoài.

Uỷ Tôn Giả giật giọng gọi:

- Sư ca! Sư ca!

Hắn cũng nhảy qua lỗ hổng ra ngoài.

Lục Cao Hiên nói:

- Vi đại nhân! Xin cho thuộc hạ chạy đi coi.

Hắn tung chân lên, chân trước đầu sau, con người bằng bần xuyên qua lỗ hổng vọt ra ngoài. Đồng thời hắn chấp hai tay lại hành lễ với Vi Tiểu Bảo. Tư thế rất là ngoạn mục.

Quần hùng không nhìn được lớn tiếng hoan hô.

Bọn Từ Thiên Xuyên, Tiền lão bản đều tự hỏi:

- Không biết Vi hương chủ thu ở đâu được hai tên bộ hạ này? Võ công của họ thật là ghê gớm! So với bọn mình, chúng còn cao thâm gấp mười.

Lý Tây Hoa chấp tay nói:

- Tại hạ xin cáo từ!

Rồi theo cửa lớn bước lẹ ra ngoài luôn.

Vi Tiểu Bảo nhìn lão khiếu hoá, chấp tay hỏi:

- Thưa huynh đài! Huynh đài cho bọn này đi được chăng?

Gã vừa nói vừa trở vào bọn thị vệ bị phong toả huyết đạo.

Lão khiếu hoá cười khà khà đáp:

- Tại hạ mà biết trước họ là thủ hạ của Vi huynh đệ thì đã không dám đắc tội.

Lão đưa tay ra kéo bọn Triệu Tề Hiền. Không thấy lão sờ nắn gì cả, chỉ chụp một cái đã giải huyết xong cho mấy tên thị vệ.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Tiểu đệ xin đa tạ huynh đài!

Gã lại cho bọn Triệu Tề Hiền, Trương Khang Niên về trước.

Từ Thiên Xuyên liếc mắt nhìn Song Nhi hỏi:

- Phải chăng vị cô nương này là tâm phúc của Vi huynh đệ?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải rồi! Chúng ta có việc gì cũng không cần dấu y.

Lão khiếu hoá nói:

- Cô này tuy còn nhỏ tuổi mà đây lòng trung nghĩa ít người bì kịp. Vừa rồi nếu y không liều mạng cứu chúa thì cặp mắt của Vi hương chủ đã bị hư rồi.

Vi Tiểu Bảo dặt tay Song Nhi đáp:

- Đúng thế! Đúng thế! Tiểu đệ may mà được y giải cứu.

Song Nhi thấy hai người tấn tưng mình, đỏ mặt lên, cúi đầu xuống không dám nhìn quần hùng.

Từ Thiên Xuyên tiến lên một bước nhìn lão khiếu hoá hô:

Ngũ nhân phân khai nhất thủ thi

Thân thượng hồng anh vô nhân tri

Lão khiếu hoá đọc tiếp:

Tự thủ truyền đắc chúng huynh đệ

Hậu lai tương nhận đoàn viên thi

Vì Tiểu Bảo khi mới vào Thiên Địa Hội đã được anh em truyền thụ những khẩu hiệu cùng nghi tiết cho gã học thuộc lòng.

Những câu này rất quẻ mùa tựa hồ có nghĩa mà lại không thông.

Nên biết những anh em trong Thiên Địa Hội phần đông là hán tử giang hồ, mà có đến quá nửa là không biết chữ. Nếu dùng những khẩu hiệu, ám ký lời lẽ sâu xa thì họ không thể nhớ được.

Vì Tiểu Bảo thấy lão khiếu hoá đọc mấy vần thơ để nhận nhau, gã cũng lên tiếng:

Ơ tiền Hồng Môn kết nghĩa huynh

Dương thiên minh thế biểu chân tình

Lão khiếu hoá đọc tiếp:

Tòng bách nhị chi phân tả hữu

Trung tiết Hồng hoà kết nghĩa đỉnh

Vì Tiểu Bảo lại đọc:

Trung nghĩa đường tiền huynh đệ tại

Thành trung điểm tướng bách vạn binh

Lão khiếu hoá đọc:

Phúc đức từ tiền lai thế nguyện

Phản Thanh phục Minh ngã Hồng anh

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tiểu đệ Vi Tiểu Bảo hiện làm hương chủ Thanh Mộc Đường. Xin huynh trưởng cho hay cao tính đại danh, hiện giữ chức gì? Thuộc về đường nào?

Lão khiêu hoá đáp:

- Huynh đệ tên gọi Ngô Lục Kỳ hiện làm Hồng kỳ hương chủ ở Hồng Thuận đường. Bữa nay may gặp Vi hương chủ cùng anh em, rất lấy làm hoan hỷ.

Quần hùng nghe lão xưng danh liền nhớ tới Thiết cái Ngô Lục Kỳ, tiếng tăm lẫy lừng thiên hạ. Ai cũng vừa kinh ngạc vừa mừng thầm, nhất tề nhìn lão kính cẩn thi lễ.

Bọn Từ Thiên Xuyên đều thông tên họ và đưa những lời ngưỡng mộ, khâm phục.

Nguyên Ngô Lục Kỳ làm đề đốc Quảng Đông, trong tay nắm giữ binh quyền một tỉnh. Năm trước lão được Tra Y Hoàng khuyến khích, lại có chí phản Thanh phục Minh, liền ngấm ngấm gia nhập Thiên Địa Hội, giữ chức Hồng Kỳ hương chủ trong Hồng Thuận đường.

Ở Thiên Địa Hội, chữ "Hồng" rất được chú trọng. Chữ "Hồng" là do chữ "Hán" mà ra. Chữ "Hán" bớt đi chữ "Thổ" thì biến thành chữ "Hồng", ý nói người Hán đã mất đất để người Hồ chiếm giữ. Do đó các anh em trong hội tự xưng là "Hồng Anh", ngụ ý lúc nào cũng không quên trùng hưng cố quốc, khôi phục giang sơn.

Hồng Kỳ hương chủ không phải là hương chủ chính thức. Hồng Kỳ hương chủ không xử lý công việc mà cũng không thống lĩnh anh em trong bản đường, nhưng địa vị trên hương chủ chính thức. Vậy Hồng Kỳ hương chủ là một chức rất tôn cao trong Thiên Địa Hội, kế tiếp liền với Tổng đà chúa Trần Cận Nam.

Ngô Lục Kỳ làm Hồng Kỳ hương chủ trong Thiên Địa Hội, trước nay giữ chân tướng rất ẩn bí. Cả bọn Từ Thiên Xuyên, Tiền lão bản cũng chưa biết mặt.

Ngô Lục Kỳ nắm tay Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Vi hương chủ! Hương chủ phải đi Vân Nam hành động để đối phó với đại Hán gian Ngô Tam Quế, huynh đệ được Tổng đà chúa truyền lệnh phải đến vùng Quảng Đông, Quảng Tây, Vân Nam, Quế Châu bốn tỉnh để tùy cơ tiếp ứng cho hương chủ.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Huynh đệ nhận được lệnh liền phái mười mấy anh em đắc lực đến Vân Nam đăng ngấm ngấm trợ thủ cho hương chủ. Nhưng Vi hương chủ xử trí rất tài tình, các anh em trong Thanh Mộc đường cũng đều tinh minh mẫn cán, nên dù gặp hiểm nghèo cũng qua một cách dễ dàng. Vì thế mà bọn Hồng Thuận đường chẳng có chỗ nào để ra sức cho hương chủ nữa.

Lão kể tiếp:

- Mấy bữa trước đây nghe nói Vi hương chủ cùng các vị anh em đến Quảng Tây, Ngô mỗ liền hoá trang tới tụ hội với anh em.

Vi Tiểu Bảo cả mừng đáp:

- Té ra là thế! Ân sư hết lòng chiếu cố cho tiểu đệ, lại được Ngô hương chủ chân tâm giúp đỡ, tiểu đệ rất lấy làm hân hạnh và cảm kích vô cùng.

Đoạn gã tán dương:

- Đại danh của Ngô hương chủ lấy lòng bốn bề, chẳng ai không biết, mà lại là anh em trong hội, thật khiến cho tiểu đệ sung sướng không bút nào tả xiết.

Thực ra họ tên Ngô Lục Kỳ, bữa nay Vi Tiểu Bảo mới được nghe là lần đầu. Gã thấy bọn Từ Thiên Xuyên tỏ lòng kính cẩn, nổi hân hoan lộ ra ngoài mặt nên gã cũng tăng bốc mấy câu.

Ngô Lục Kỳ cười đáp:

- Vi huynh đệ đâm chết gian thần Ngao Bái mới xứng đáng là một vụ tú hải văn danh. Chúng ta đã là anh em trong nhà, vậy bất tất phải khách sáo nữa. Ngô mỗ có đắc tội với bọn thị vệ dưới trướng Vi huynh đệ mới mời được Vi huynh đệ tới đây. Xin Vi huynh đệ miễn trách cho!

*** vietkiem.com ***